

база регулювання діяльності освітніх закладів Польщі. Охарактеризовані основні тенденції розвитку народних шкіл Львова міжвоєнного періоду. Показано, що політика колонізації обумовила розвиток мережі польських шкіл, призначених прививати ученикам польський національний дух. Зазначено, що в умовах політики колонізації, українське, німецьке та єврейське населення Львова створювало та розвивало приватні національні початкові навчальні заклади. Розвиток приватної школи дозволив національним меншинам Львова зберегти свою самобутність.

Ключеві слова: освітня політика, національні меншини, народні школи, Друга Річ Посполита, політика колонізації.

Oksana Ruda

POLITICS OF THE SECOND POLISH REPUBLIC IN THE SPHERE OF PRIMARY EDUCATION (ON THE EXAMPLE OF INTERWAR LVIV)

The article discusses the Second Polish Republic policy in primary education, as well as key aspects of the state educational policy in relation to the non-Polish population of Galicia. The article studies international and Polish legal and regulatory framework that regulated activities of primary schools in Poland. It describes the main trends in the development of public schools in Lviv during the interwar period. It is shown that policy of polonization has led to development of the Polish schools network designed to instill the Polish national spirit into students. It is noted that under conditions of polonization policy, the Ukrainian, German and Jewish population of Lviv created and developed private national primary education. Development of private schools allowed national minorities to preserve their identity in Lviv.

Key words: educational policy, national minorities, national teaching, Second Polish Republic, politics of polonization.

УДК 94 (4) «1918/1939»

Роман Масик

ПРОБЛЕМА НЕЛЕГАЛЬНОЇ ТОРГІВЛІ У МІЖВОЄННІЙ ПОЛЬЩІ В ОБГОВОРЕННЯХ ПРОМИСЛОВО-ТОРГОВОЇ ПАЛАТИ У ЛЬВОВІ

Розглянуто проблему нелегальної торгівлі у міжвоєнній Польщі. Визначено характер її способи зайняття такою діяльністю. Акцентовано на обговореннях проблеми незаконної торгівлі у Промислово-торговій палаті у Львові, яка була представником господарського середовища Східної Галичини перед органами влади. Продемонстровано шляхи вирішення цього питання, які пропонував цей орган економічного самоврядування. Зазначено, що у міжвоєнній Польщі не вдалося вирішити проблему нелегальної стихійної торгівлі, але зуміли укласти законодавство, яке забезпечувало боротьбу з недобросовісною конкуренцією.

Ключові слова: Промислово-торгова палата, нелегальна торгівля, недобросовісна конкуренція, Львів, міжвоєнний період.

Врегулювання проблеми нелегальної торгівлі дуже цікавило торгові кола міжвоєнної Польщі. Солідні купці втрачали прибутки через діяльність нелегальної вуличної і мандрівної торгівлі, порушення торговельних правових норм.

Своєю чергою держава, визначаючи засади торгової політики радилася з органами економічного самоврядування. Представницькими інституціями торгового середовища у міжвоєнній Польщі були промислово-торгові палати (далі – ПТП). Їх заснували на польських землях ще в середині XIX ст. ПТП продовжили працю у міжвоєнний період. Фактично вони стали органами, які пов'язували промислово-торгові кола з урядом; представляли це середовище на державному рівні, проводили реєстр підприємств, формували позицію промислових і торгових кіл щодо офіційної економічної політики та ін. [1, s. 31–34; 2, s. 11, 65–66; 3, s. 12; 4, s. 10, 14]. Одна з ПТП працювала у Львові (заснована в 1850 р.) й представляла промисловців і торговців Східної Галичини, а в окремі роки й Волині.

Проблема нелегальної торгівлі у міжвоєнній Польщі мало вивчена в історіографії. Питання економічної історії Східної Галичини майже не розробляються у сучасній українській історичній науці. Вітчизняні дослідники переважно звертаються до економічної історії здебільшого у контексті політичної чи соціальної історії, вивчаючи минувшину економічного руху і господарських інституцій. У польській історіографії ці питання майже не вивчалися. Проблема нелегальної торгівлі у

міжвоєнній Польщі описували лише у деяких комплексних дослідженнях з історії польської економіки [5; 6, s. 197–221; 7, s. 255–270; 8, s. 326–353; 9, s. 436–462].

У цій публікації вперше спробуємо виокремити різні типи порушень торговельного законодавства, які спричиняли економічні втрати купецького середовища у міжвоєнній Польщі. Водночас на прикладі вивчення цього питання, яке проводив один з органів економічного самоврядування – ПТП у Львові, покажемо намагання влади спільно з торговцями шукати шляхи до боротьби з нелегальною торгівлею.

Можна виокремити кілька типів нелегальної торгівлі у міжвоєнній Польщі. Переважно нею займалися стихійні продавці на вулицях міст й мандруючі торговці, які пропонували купити товари і на вулиці, і в приміщеннях різних установ чи транспорті. Ці торговці не сплачували податків й інших державних плат, внаслідок чого їхні товари були дешевшими ніж у легальних продавців. Іншою нелегальною торгівлею займалися купці, які сплачували податки, але намагалися нажитися, недобросовісно конкуруючи (брехлива реклама, наклеп на конкурентів, продаж акційних товарів без відповідних дозволів тощо). Всі ці явища загрожували рентабельності торгівлі, якою займалися добросовісні солідні купці, й зменшували доходи державного і місцевого бюджетів. До активізації нелегальної торгівлі призводили явища, які відбувалися в польській економіці у міжвоєнний період: зміни у монетарній політиці, невдала боротьба уряду з подорожанням товарів на продукти першої необхідності, здебільшого погана економічна кон'юнктура, різниця в цінах у різних частинах держави [6, s. 213; 7, s. 255–256; 8, s. 263; 9, s. 439].

Найбільш розповсюдженою була нелегальна торгівля з рук на вулиці, в установах, транспорті тощо. Особливо вона поширилася у великих містах. Щоб врегулювати цю справу, ПТП у Львові неодноразово зверталася до органів місцевого самоврядування і поліції [10, s. 166; 11, s. 91; 12, s. 6; 13, s. 34; 14, s. 117; 15, s. 381; 16, s. 313].

Найбільшу загрозу створювала торгівля продуктами харчування. ПТП у Львові неодноразово наголошувала на цьому. Наприклад, у 1931 р. установа підтримала «Союз торговців птицею» («Związek handlujących drobiem») у Львові, який неодноразово звертався до органів місцевої влади, щоб якось боролися з нелегальною торгівлею птицею, яку здійснювали переважно селяни. Наголошували, що на площі святого Теодора у Львові більше ста купців, які мали промислові свідоцтва легально торгували битою птицею. Їм ледве вистачало, щоб прокормити родини. Вони ж потерпали від нелегальних торговців, які не сплачували податки, не дотримувалися санітарних норм й торгували довкола площі Святого Теодора. Йшлося не лише про інтереси легальних купців, але також про небезпеку від незаконної торгівлі птицею для суспільства, оскільки її товар не проходив санітарного контролю. Споживання птиці, яку придбали з рук нелегальних продавців, могло спричинити чимало хвороб. Разом з тим, наголошували, що птицею незаконно торгували у своїх приміщеннях різники, які мали промислові свідоцтва лише на виготовлення і продаж м'яса. Зрештою, прохання купців задовольнив президент міста Львова Ян Бжозовський-Галюх, надавши Торговій службі повноваження боротися з нелегальною торгівлею на вулиці й карати продавців. Водночас у бюджеті Львова на 1931–1932 рр. визначили кошти, щоб створити спеціальний базар для торговців птицею з провінції. Це робилося, щоб легалізувати діяльність більшості місцевих виробників цього товару [17].

Цей приклад був одним з небагатьох, коли місцева влада реагувала на заклики купців боротися з нелегальною торгівлею. Позитивне вирішення цієї проблеми зумовлене небезпекою, яку торгівля без огляду птиці могла спричинити для санітарної ситуації у Львові. Дуже часто органи місцевої влади ігнорували проблему нелегальної стихійної торгівлі. Наприклад, у Львові вперше її взяли вирішувати лише в 1934 р. Місцева влада під впливом прохань ПТП у Львові вирішила обмежити стихійну торгівлю, видавши заборони нею займатися на площах і вулицях, де розміщувалися споруди органів влади і в частинах міста, де був інтенсивний рух. Ці рішення підтримало господарське середовище. Водночас ПТП у Львові пропонувало обмежити дозвіл на стихійну торгівлю однією з ділянок міста на північ від перехрестя вулиць Янівської (тепер – Шевченка) і Городоцької й аж до залізничного тору. У цьому проекті запропонували ретельно визначити демаркаційну лінію, за межами якої б заборонили стихійно торгувати. Це питання восени 1934 р. неодноразово обговорювали на спеціальних конференціях, де фактично підтримали пропозицію ПТП у Львові. Проте, львівський воєвода обмежив торгівлю лише середмістям. Це спричинило нові проблеми. Вже 21 лютого 1935 р. ПТП у Львові звернулася до Львівського воєводства з зауваженням, що його вирішення проблеми стихійної торгівлі було неприйнятним. Вартувало визначити місця, де дозволено стихійно торгувати. Це покращило б контроль за такою торгівлею. Без демаркаційної лінії нелегальні торговці почали продавати в середмісті на бічних вулицях, чим ще більше шкодили легальному купецтву. Львівська влада частково прислухалася до цих закидів і 1 квітня 1935 р. вийшло розпорядження львівського воєводи щодо територіального обмеження стихійної торгівлі у Львові. Уклали перелік вулиць у середмісті, де її заборонили. Проте,

багато вулиць залишили поза увагою, що непокоїло «Львівське співтовариство купців» («Lwowskie Stowarzyszenia Kupców»). Після цього купці вулиць Галицької, Боїмів і Сербської просили їх території теж включити до переліку. Справа в тому, що на ці вулиці нахлинули стихійні торговці з заборонених від 1 квітня 1935 р. вулиць. ПТП у Львові підтримала легальних купців. Зрештою, 17 січня 1936 р. воєвода дослухався до торгового середовища й значно розширив заборону стихійно торгувати у Львові. Розпорядження почало діяти від 1 березня 1936 р. Проти цього виступили вуличні торговці. Вони вказували, що стихійною торгували переважно безробітні. Їхніх скарг влада не взяла до уваги. Попри заборони нелегальні торговці все ж таки не покинули середмістя Львова. Наприклад, 6 травня 1936 р. купці з вулиці Боїмів знову скаржилися на них до Львівського воєводства. Зауважували, що нелегальні торговці створювали бруд і крик, а коли прибувала поліція, то швидко зникали [18, арк. 1–13в, 5–53в, 9, 22–253в, 28, 33, 35–36].

З іншого боку, легалізувати стихійну торгівлю було важко. Влада видавала їй дуже мало ліцензій. Наприклад у 1939 р. на Львів видали лише 150 ліцензій для такої торгівлі [18, арк. 49]. Це й не дивно, бо власники ліцензій здійснювали її не правильно, шкодили вигляду міста [18, арк. 50]. Водночас ПТП у Львові активно допомагала органам місцевої влади, коли вирішували питання про надання ліцензій на зайняття такою торгівлею [14, s. 117]. Щоправда, вона, на відміну від деяких купецьких організацій, виступала лише за легалізацію стихійної торгівлі і її впорядкування, а не за повне скасування [18, арк. 44–48].

Не лише вулична торгівля з метою наживи продавця створювала проблеми осілому купецтву. Наприклад, у 1925 р. у Львові продавали різні товари для збору коштів на добродійність. Тоді Магістрат Львова ухвалив заборонити таку роздрібну торгівлю на вулицях і в інституціях, товариствах тощо [10, s. 168].

Нелегальна торгівля здійснювалася й іншими особами, для яких не була профільним заняттям, що також турбувало ПТП у Львові. Наприклад, у 1925 р. через чисельні скарги купецьких організацій вона звернулася до Магістрату Львова з причини нелегального продажу різних товарів, який здійснювали студенти [19, s. 88]. Нелегально від торгівлі заробляли і працівники залізниці. Зокрема, 1925 р. ПТП у Львові звернулася до Дирекції державної залізниці у Львові в справі торгівлі овочами і фруктами, яку здійснювали залізничники у літню пору [20, s. 283]. Нелегальною торгівлею зловживали також різні державні органи. Зокрема, у 1926 р. ПТП зверталася до командування окружного корпусу у Львові, бо в Станиславові торговельні кооперативи для військових продавали товари цивільним [12, s. 2]. Цього ж року скаржилася Кураторії шкільного округу у Львові в справі нелояльної конкуренції, яку створювали купцям нелегальні шкільні крамнички [12, s. 2]. У 1927 р. Куратор шкільного округу видав обіжник, яким заборонив створювати шкільні магазинчики [21, s. 114]. Цю проблему остаточно не вирішили, бо у 1930 і 1933 рр. нелегальну конкуренцію зі шкільними крамничками знову розглядали на засіданнях ПТП у Львові [16, s. 113; 22, s. 207; 23, s. 331].

На державному рівні проблему вуличної і мандрівної торгівлі почали ретельно вивчати лише у 1936 р. Зокрема, Міністерство промисловості і торгівлі 5 жовтня того року запитувало ПТП про структуру, поширення і відносини в цій торгівлі. 3 грудня з цього приводу засідала Торгівельна комісія ПТП. Вона запропонувала Міністерству зауваження, які опиралися на статистику в її окрузі. Продемонстрували як ситуацію в цій торгівлі у Східній Галичині за останні п'ять років, так і боротьбу ПТП у Львові з нелегальною вуличною і мандруючою торгівлею. Відповідний лист ПТП надіслала Міністерству промисловості і торгівлі 29 грудня 1936 р. Така форма торгівлі дуже загрожувала осілому купецтву, яке неодноразово домагалася врегулювання цієї справи. До зауваг ПТП у Львові долучила таблицю на підставі промислового кадастру за 1931–1935 рр. Там відобразила дані про куплені торговцями промислові свідоцтва. Відсоток свідоцтв найнижчої категорії, якими власне були вулична і мандрівна торгівля, був надзвичайно низький. Він становив від 1,1 % до 0,96 % від загальної кількості викуплених свідоцтв. Це означало, що така торгівля здебільшого була нелегальною. ПТП у Львові зауважила, що вже у 1927 р. в її окрузі порушили справу конкуренції для осілого купецтва, яку створювала вулична і мандрівна торгівля. Нелегально найрізноманітніші товари продавали переважно найбідніші верстви населення, які з торгівлею не мали нічого спільного. Продаж відбувався не лише на вулицях і площах міст, але й в приватних помешканнях, громадських закладах, навіть, у будинках і бюро органів державної й місцевої влади. ПТП у Львові неодноразово наголошувала на шкоді, яку створювала така торгівля як осілому купецтву, так і покупцям й домагалася енергійно з нею боротися. Дії органів влади не послабили цієї торгівлі, вона все більше поширювалася. Економічна криза початку 1930-х рр. створила добрий ґрунт для розвитку нелегальної вуличної і мандрівної торгівлі. Ліквідація і занепад багатьох торговельних підприємств, після яких залишилося чимало нереалізованого товару, стали добрим і дешевим джерелом закупівель для таких торговців. Значно розширився асортимент їхнього товару. Предметами цієї торгівлі стала різного роду галантерея, текстильні і канцелярські товари, предмети

гігієни, навіть, продукти харчування, наприклад кава, чай, шоколад тощо. Водночас багато осіб з'їжджалися до Львова й інших міст Східної Галичини з більших промислових центрів, продаючи місцевим купцям товари безпосередньо за набагато нижчими цінами, уникнувши гуртівників. Вони купували товар безпосередньо на підприємствах. Діяльність цих торговців не оподатковувалася й призвела до значних втрат і купців, і державного бюджету. Вже в 1931 р. у Львові з'явилися купці, які мали показувати зразки товарів. Проте, вони активно продавали їх в роздріб і купцям, і приватним особам. Це також призвело до втрат купецтва, яке заробляло від гурту. Ці явища змусили ПТП у Львові звернутися до Львівського ґродського староства, Керівництва міста Львова і місцевої Комендатури державної поліції. Вони видали низку розпоряджень, які мали на меті побороти торгівлю такого типу. Зокрема, у 1931 р. заборонили мандрівним купцям відвідувати бюро органів влади, державних і місцевих інституцій. Водночас президент Львова обмежив кількість дозволів на таку торгівлю галантереєю до 130. Львівський воєвода в 1935 р. видав розпорядження, яким заборонив таку торгівлю на деяких вулицях і площах Львова. Попри те, такі дії дали мало результатів. Це пояснювалося швидше соціальними проблемами. Питання стихійної торгівлі поєднувалося з безробіттям, коли вона часто ставала єдиним джерелом прибутку. З цими двома негативними явищами економіки потрібно було боротися одночасно [24, s. 364; 25].

До Другої світової війни не вдалося вирішити проблеми нелегальної стихійної торгівлі. Лише 21–22 серпня 1939 р. Промислова і Торгова секції ПТП у Львові обговорювали новий проект закону про недобросовісну конкуренцію, де висловилися за внесення положень, які б не дозволяли ні промисловцям, ні купцям займатися нелегальним підприємництвом [26].

Іншим типом нелегальної торгівлі було використання в торгових операціях недобросовісної конкуренції. Це питання обговорили й вирішили ще у 1925 р. Міністерство промисловості і торгівлі у порозумінні з Міністерством справедливості опрацювало проект закону проти недобросовісної конкуренції, який дали обговорити зацікавленим економічним організаціям. Міністерство промисловості і торгівлі поза виконанням зобов'язання, яке виникало з постанови 10 статті Міжнародної паризької конвенції про охорону промислової власності, прагнуло в цьому проекті уніфікувати законодавство з цього питання в усій Польщі. На той час лише частина Польщі, яка колись перебувала у Пруссії, користувалася законом проти недобросовісної конкуренції. В Росії не було таких законодавчих норм, а в Австрії врегулювали лише окремі питання. Проект ґрунтувався значною мірою на нормах прусського закону від 1909 р., враховував повоєнні австрійський закон 1923 р. і проект закону, підготовлений у Чехословаччині. Приписи описували типові випадки недобросовісної конкуренції, до яких зараховували: брехливе вихваляння (фальшива реклама), наклеп на конкурентне підприємство, зловживання символами іншого підприємства, хабарництво, порушення торговельних таємниць і т. п. Відповідно до провини передбачили покарання. Коли не знав винуватий про відповідальність за таку діяльність, то мав тільки її припинити. Коли б знав, то мав повернути збитки, а за злого наміру заплатити штраф чи бути позбавлений волі від трьох місяців до одного року. Інколи могли застосовувати обидва покарання. Поза цими випадками проект нормував заборону продавати товари, які походили з конкурсів і розпродажу після їх завершення. Дня 30 вересня 1925 р. в ПТП у Львові відбулася конференція, на якій обговорили цей проект. Розкритикували низку його положень, зокрема ті, що стосувалися фальшивої реклами, розпродажу, наклепу на конкурентні підприємства, покарання і т.п. Промислова і Торгова секції провели з цього приводу низку інших обговорень. Вони зауважували, що потрібні зміни у перегрупованні випадків нелояльної конкуренції залежно від шкідливості передбачених в проекті [27]. Окремі пропозиції ПТП у Львові були враховані в законі прийнятому 2 серпня 1926 р., зрештою ці порушення торговельного законодавства в Польщі вдалося врегулювати.

Проблема нелегальної торгівлі була однією з найгостріших для торгового середовища у міжвоєнній Польщі. ПТП у Львові, як його представник, активно цікавилася цим питанням. Розглядали проблеми двох типів: врегулювання нелегальної стихійної вуличної і мандрівної торгівлі; забезпечення лояльної конкуренції у середовищі легальних купців. Коли питання боротьби з нелояльною конкуренцією вдалося законодавчо врегулювати ще у 1926 р., то проблему зі стихійною торгівлею у міжвоєнній Польщі не змогли повністю вирішити. Влада не легалізувала стихійну вуличну й мандрівну торгівлі і, навіть, не порахувала її розміри.

Список використаних джерел

1. Cyganek S. Izby przemysłowo-handlowe w Polsce i w Niemczech / S. Cyganek. – Poznań, 2004. – 161 s. 2. Kielbicka A. Izba Przemysłowo-handlowa w Krakowie (1850–1950) / A. Kielbicka. – Kraków, 2003. – 174 s. 3. Kargol T. Izba Przemysłowo-handlowa w Krakowie w latach 1850–1939 / T. Kargol. – Kraków, 2003. – 378 s. 4. Zachuta L., Zdebski A. Izba Przemysłowo-handlowa w Krakowie w 1850–2000 / L. Zachuta, A. Zdebski. – Kraków, 2000. – 166, XLVIII s. 5. Kaliński J. Handel wewnętrzny / J. Kaliński // Problemy gospodarcze Drugiej Rzeczypospolitej. – Warszawa, 1989. – S. 151–184; 6. Landau Z., Tomaszewski J. Gospodarka Polski międzywojennej. 1918–1939: W 4 tomach. – T. 1. W dobie inflacji, 1918–1923 / Z. Landau, J. Tomaszewski. – Warszawa: Książka i Wiedza. 1967. – 399

s. 7. Landau Z., Tomaszewski J. Gospodarka Polski międzywojennej. 1918–1939: W 4 tomach. – T. 2. Od Grabskiego do Piłsudskiego: Okres kryzysu poinflacyjnego i ożywienia koniunktury, 1924–1929 / Z. Landau, J. Tomaszewski. – Warszawa: Książka i Wiedza, 1971. – 359 s. 8. Landau Z., Tomaszewski J. Gospodarka Polski międzywojennej. 1918–1939: W 4 tomach. – T. 3. Wielki kryzys, 1930–1935. / Zbigniew Landau, Jerzy Tomaszewski – Warszawa: Książka i Wiedza, 1982. – 450 s. 9. Landau Z., Tomaszewski J. Gospodarka Polski międzywojennej. 1918–1939: W 4 tomach. – T. 4. Lata interwencjonizmu państwowego, 1936–1939 / Zbigniew Landau, Jerzy Tomaszewski – Warszawa: Książka i Wiedza, 1989. – 549 s. 10. Posiedzenie plenarne Izby handlowej i przem. we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1925. – R. IV. – Nr. 11. – S. 165–170. 11. Posiedzenie plenarne Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1926. – R. V. – Nr. 6. – S. 89–95. 12. Posiedzenie plenarne Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1927. – R. VI. – Nr. 1–2. – S. 1–7. 13. Posiedzenie plenarne Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1927. – R. VI. – Nr. 7. – S. 113–118. 14. 7. Posiedzenie plenarne Izby handlowej i przemysłowej // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1927. – R. VI. – Nr. 3. – S. 33–37. 15. Plenarne zebranie Izby przemysłowo-handlowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1931. – R. X. – Nr. 21. – S. 377–381. 16. IV. Plenarne zebranie Izby przemysłowo-handlowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1933. – R. XII. – Nr. 21. – S. 313–314. 17. Держархів Львівської обл., ф. 1, оп. 1, спр. 1935, 8 арк. 18. Держархів Львівської обл., ф. 1, оп. 18, спр. 2340, 115 арк. 19. Posiedzenie plenarne Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1925. – R. IV. – Nr. 6. – S. 85–91. 20. Plenarne posiedzenie Izby przemysłowo-handlowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1928. – R. VII. – Nr. 13–14. – S. 281–287. 21. Posiedzenie plenarne Izby handlowej i przemysłowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1927. – R. VI. – Nr. 7. – S. 113–118. 22. Zebranie plenarne Izby przemysłowo-handlowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1930. – R. IX. – Nr. 12. – S. 205–207. 23. Zebranie plenarne Izby przemysłowo-handlowej we Lwowie // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1930. – R. IX. – Nr. 21. – S. 329–331. 24. Ankiety, konferencje i posiedzenia // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1936. – R. XV. – Nr. 23. – S. 363–364. 25. Handel domokrajny i uliczny // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1937. – R. XVI. – Nr. 2. – S. 13–19. 26. Ankiety, konferencje i posiedzenia // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1939. – R. XVIII. – Nr. 16. – S. 244. 27. Projekt ustawy przeciw nieuczciwej konkurencji // Wiadomości gospodarcze. – Lwów, 1925. – R. IV. – Nr. 20. – S. 277–279.

Роман Масык

ПРОБЛЕМА НЕЛЕГАЛЬНОЙ ТОРГОВЛИ В МЕЖДУВОЕННОЙ ПОЛЬШЕ В ОБСУЖДЕНИЯХ ПРОМЫШЛЕННО-ТОРГОВОЙ ПАЛАТЫ ВО ЛЬВОВЕ

Рассмотрена проблема нелегальной торговли в межвоенной Польше. Определен характер и способы занятия такой деятельностью. Акцентировано на обсуждениях проблемы незаконной торговли в Промышленно-торговой палате во Львове, которая была представителем хозяйственной среды Восточной Галичины перед органами власти. Продемонстрировано пути решения этого вопроса, которые предлагал этот орган экономического самоуправления. Замечено, что в межвоенной Польше не удалось решить проблему нелегальной стихийной торговли, но сумели заключить законодательство, которое обеспечивало борьбу с недобросовестной конкуренцией.

Ключевые слова: Промышленно-торговая палата, нелегальная торговля, недобросовестная конкуренция, Львов, межвоенный период.

Roman Masyk

THE PROBLEM OF ILLEGAL TRADE IN INTERWAR POLAND IN DISCUSSIONS OF COMMERCIAL AND INDUSTRIAL CHAMBER IN LVIV

The problem of illegal trade in the interwar Poland is examined. The character and ways of occupying such activities are determined. The discussions on the illicit trade in Commercial and Industrial Chamber in Lviv, which was representative of the economic environment in Eastern Galicia before the authorities are accented. The ways to resolve this issue proposed to the economic government by this body are demonstrated. It is remarked that the interwar Poland failed to solve the problem of illegal spontaneous trade but they have managed to conclude a legislation that ensures fight against the unfair competition.

Key words: Commercial and Industrial Chamber, illegal trade, Lviv, the interwar period.